

* * *

יוסי גמזון יום שמש של סתו

אפלו באפר יש הפוגות של זהב,

אפלו בסתוי יש אזכורי אביב,

ואם, ככבשה צמרירית, בשמים דואה בחפזו עב

הרי זה כי שקת תכלתו של הגבה גדולה וצלילה מסביב

ויש בה כדי להרוות היום, אהא,

מלבד את צמאו של העב

את זה השואב בדליים של עיניך

אור שמש סתוית של זהב.

כי רך וחסמים הוא יום סתו שכונה ושמשו עמומת זרהה היא

ומשי לטופה של הרוח משיב לך פתע זכרה של ילדות

כמו בקר טלול החוזר על עצמו ואפלו בשעת צהרים

בה קם העבר שהזמן כבר קבר

מחדש

לתחית הנלדות.

ואף שעונה זו קרויה זה שנים בשגרת-הלשון הביזרית

בשם הנודע "אתרי החגים" כבר גלוי וברור מאלי

שדוקא בבקר של "סתם יום של חל" (כדבריו של להיט פופולרי

ששר ברב און ישאאלי שמעון וזכיתי לכתב את מליו) –

כֵּן, דִּקְא בְּסִתָּם יוֹם שֶׁל חֵל הַמְּאִיר בְּצִנְעָה שֶׁל שָׁמַי תִּכּוֹל אֶת תִּיּוֹנוֹ
בְּאוֹר שֶׁל חֲלִין מִתְרַחֵשׁ כְּאֵן בְּעֵצָם הַחַג הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר
שָׁבוּ מִפְּלֶרֶטט אוֹר הַסֵּתוֹ הַבְּהִיר עִם הָעִיר וְנוֹשֵׁק לְלִחְיֵינוּ
בְּרֹף שְׂפָזָה הַמְּעִיר בְּחִזָּה אֵיזָה גַל שְׁשָׁנִים, בְּהִסְתֵּר
הַחֲבִיבָא אֶת הַיֶּלֶד שְׂבָנוּ שְׁגָם אִם נִדְמָה שְׂאָבֵד וְאֵינָנו
עֲדִין הוּא חַי וּבֹועֵט גַּם כְּעַת כְּמוֹ פִּתְאֹם הָעֵנֶק לוֹ הַתֵּר
לְמָה שְׂבִיקוֹד צְהָרִיו שֶׁל שָׂרֵב וּכְפֹור גִּשְׁם הָעֵט עַל פְּנֵינוּ
שׁוֹם קִיץ בּוֹעֵר וְשׁוֹם חֲרָף סוֹעֵר לְעוֹלָם לֹא יוּכְלוּ לְאַלְתֵּר.

יֵשׁ אוֹמְרִים שְׂמוּל לְהֵט יְמוֹת הַחֲמָה וּמוּל קֹר הַסְּגִרִיר צְלוּף הַמַּיִם
שְׂמִשְׁהוּ עֵז, תּוֹקֶפְנִי וְגִבְרִי מִתְמַחֵשׁ בְּהֵם בְּלִי רַחֲמִים
הַסֵּתוֹ הָעֵנֶג הוּא נָשִׂי כִּי הוּא מִיֵּן אֵינְטֶרְמֵצוֹ מִתּוֹן שֶׁל בְּיָנִים
אִף רַק הַסְּכָלִים בְּשִׁחְצָם הָאֵלִים לֹא תוֹפְסִים כִּי נִגְהֹו הַחֲמִים
אוֹצֵר בְּחִבּוֹ אוֹתוֹ זָרִם-כְּמִירָה אִמְהִי הַמְּקַרֵּן אֶל הַיֶּלֶד
מִחִיק הוֹרְתוֹ וּמְטַעֵין בּוֹ חֲשָׁמֵל הַמְּפֹלִיא לְתִדְלֵק אֶת חַיּוֹ
עֵמֶק אֶל נִכְכֵי עֲתִידוֹ שְׂבִלִי קֵץ תִּהְדֹּף בּוֹ עֲקָשׁוֹת הַתּוֹחֵלֶת
אֶת כָּל מִשְׁבְּרֵי הָאֲכֹזֵב שִׁיכּוּ בּוֹ כַּיֵּם הַשׁוֹאֵג בְּדִכְיִי
עַל מִצַּח שׁוֹבֵר-הַגְּלִים אִף נְסוּג לְאַחֹר מְעַצְמָה שֶׁהַכְּלִימָה
אֶת כָּל מִתְקַפּוֹת הַיְּאוּשׁ הַמְּצִיף שְׁלֹא פֶּעַם חֹזֵר וְנִשְׁנָה
וְזֶהוּ כּוֹחוֹ הָאֲדִיר שֶׁל הַרֹף הַנְּשִׂי שְׂתֵּמִיד יֵשׁ בּוֹ אִמָּא
אֶפְלוֹ אִם אִמָּא אֵינָה כְּבָר לְמֵרוֹת שְׁעַל אִף הַעֲדָרָה הִיא יִשְׁנָה.

וְזֶה מִשְׁהוּ שְׂפָל גְּבֻרָתוֹ

או מאצ'ו מסקס פה

בסטיל השוביניסטי שמזמן הפך passé

כדאי להם ללמד ממאהב לא מחספס פה

שעל כבודו לא חס פה, כמו הסתו המנסה

בכל כללי האהבה שטעמם לא פס פה

ושלחם לא נס פה ואותם, למעשה,

מטעים כאן אור הסתו הלטפני שאין לשפח

שממחמאותיו מסמיק הפרי בבסתנים

ובעגלות-התינוקות הטף זוכה לפקח

עיניו אל רף קרניו כשמהלכת בגנים

שפעה של אמהות והפרחים נוהגים נוחות

בשמש הרכה הזאת שבה הלב מפנים

אמת פשוטה: שמאצ'ואיזם הוא חלשה, לא כוח

ויש שדוקא רף הוא אות לכות-איתנים...